

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. An Christus aliquos defectus corporis assumpserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

intellectu mediante sicut & corpus mediante animâ fuisse à Verbo assumptum. Ita S. Aug. lib. de agone Christiano cap. 18. *Immortalis veritas per spiritum animam & per animam corpus suscipiens, toto homine assumpto eum ab infirmitatibus suis liberavit* : & in 6. Synodo gener. act. 18. in edicto fidei Constantini Pogonati Imperatoris dicitur, *Verbum sibi compaginasse corpus & animam per spiritum ex sancta & immaculata Virgine, & carnem quoque mediante animâ rationali*; quod quidem edictum ab ipso Conc. & à summo Pontifice Leon. II. approbatum fuit, vt patet ex ipsius Leonis epist. ad dictam Synodum.

SECTIO VI.

An Christus aliquos defectus corporis assumpserit.

Observandum est, corporales defectus in duplici esse differentia, alij enim communes sunt omnibus hominibus, & totam naturam consequuntur, vt sunt mors, fames, sitis, dolor, &c. alij vero ex causis quibusdam particularibus proueniunt, suntque tantum in aliquibus hominibus, vt sunt lepra, febris, & alia id genus. Hâc distinctione suppositâ

Dicendum 1. Filium Dei assumendo corpus humanum, simul etiam assumpsisse omnes illos defectus, qui sunt communes toti naturæ humanæ; atque ita assumpsisse corpus passibile, & obnoxium fami, siti, æstui, frigori, dolori, morti, & similibus, atque re ipsa hæc omnia perpeffum fuisse.

Huic veritati, quæ de fide est, oppositus fuit olim error Seuerianorum, qui (vt refert Niceph. lib. 18. cap. 29.) asserabant, corpus Christi non fuisse, verè & propriè passibile, & cum sensu doloris vulnerabile; quem errorem secuti sunt Armenij quidam, vt refert Euthymius in sua Panoplia parte 2. tit. 10.

Refellitur hic error, & veritas fidei nostræ probatur 1.

M 4

ex scri-

Ex scriptura. II. 53. Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit: &c. vulneratus est propter iniquitates nostras. Vbi hæc particula (verè) notanda est; S. Luc. 24. Oportebat Christum pati.

Probatur 2. ex varijs Conc. Ephesino, anathematismo 12. Chalcedon. act. 5. Lateran. sub Martino I. conf. 5. can. 4. istam veritatem definientibus.

Probatur 3. ex S. Cyril. Hieros. catechesi 13. *Passus est* inquit, *Iesus pro hominibus verè: non enim apparentia est crux, neque opinio redemptio, non imaginaria mors, & fabulatoria salus; verè crucifixus est, & non confundimur, neque negamus, sed potius in eo gloriamur.* Hanc veritatem tanquam fide certam profitentur communiter SS. Patres. S. Ambr. lib. 2. de fide cap. 4. S. Aug. epist. 146. S. Leo Papa epist. 10. S. Damasc. lib. 3. de fide cap. 28. & reliqui omnes.

Dicendum 2. Filium Dei non assumpsisse defectus illos, qui ex causis particularibus consequuntur, v. g. deformitatem, morbos, & similes. Ita S. Thom. *quæst. 17. 2. 14.* & cum eo communiter omnes. Ratio est, quia ibi tantum reperiuntur defectus illi, ubi eorum causæ & radices locum habent: atqui defectuum illorum causæ, aut radices non fuerunt in Christo; oriuntur enim vel culpa seu vitio aut ignorantia hominis, vel ex defectu & imbecillitate virtutis formatricis, quæ est in parentibus; nulla autem culpa in Christo fuit, aut esse potuit, nullum vitium, nulla ignorantia aut inconsideratio, neque virtus illa, quæ eius corpus formatum fuit, imbecillis aut infirma fuit, cum de Spiritu Sancto conceptus fuerit, imò opera, quæ miraculose à Deo facta sunt, semper fuerint perfectissima, proindeque, cum Christi corpus fuerit miraculose per Spiritum Sancti virtutem formatum, dicendum est, illud fuisse perfectissimum, pulcherrimum, optimo temperamento præditum, & omnibus partibus suis absolutissimum.